

Himmel über Deutschland

Mikor ezt a messze nem is olyan, jaj, de új Xavier Naidoo-dalt hallgatom, kedvem támad iszonyatosan berúgni.

Hogy képes legyek végre sírni. Évek óta nem sírtam.

Ez a spanyol nevű, színes bőrű fickó ugyanis német. Mikor őt hallgatom, magam is annak érzem magam.

Németnek.

Német kisfiúnak valahol a ragacsos tér egyik odvában, vákuumozott közegben, egy karcsú, gondosan, csipkefinomsággal faragott elefántcsonttoronyban lézengve, sárkányokkal barátkozva.

Ennek a fantáziaképnek egyébként köze van a „zsidó-kisfiú-vagyok-akit-üldöz-a-Gestapo” címmel illelhető, időnként visszatérő rémálomhoz, de hát ezt hívják, azt hiszem, közép-európai pornótörténelem-lecsapódásnak.

Különben persze magyar vagyok.

Vajdasági magyar, ami nem ugyanaz, mintha magyar magyar lennék.

Hogy pontosan miben is más, ne tőlem kérdezzék.

S még ez-az egyéb is vagyok egy picit, sokat írtam már erről, értelmetlen ismét ragoznom. Legyen elég annyi: német is.

De mikor ezt a dalt hallom... akkor... német, német, német vagyok száz százalékban, echte Deutsche Kinder.

Kisfiú, aki kihajol az elefántcsonttoronyból és kidob, ledob valamit, pedig nincs lent és nincs fönt, nincs kint és nincs bent, annyi bizonyos.

És sírni szeretne, mert fulladozik a légtérben, és piszkosul magányos, magányosabb, mint ahogy én magam valaha is voltam.

Az biztos, hogy ebben az érzésnyalábban éppúgy van félelem, mint hála vagy bizonytalanság s a többi.

Föl kell kelnem, nagyon forog a gyomrom.

Nem értem, mi bajom.

Berúgni, berúgni, berúgni.

És sírni, sírni, sírni.

Igen, azt hiszem, ez lenne a kivezető út.

Hogy miből?

Ebből a labirintusból, amit úgy hívnak, identitás-konglomerátum.

Kárhozatbordély, ami valahol maga a megváltás.

Himmel über Deutschland...

Ahol német Minótauroszt-herceg-kisfiú vagyok aranyhajjal, fénylő csillaggal a homlokomon.

Lefényképezve gond nélkül beleillenék egy Mapplethorpe-albumba.

Azt nem is említve: az elefántcsonttoronyban a kisfiú ki van kötözve, mint egy BDSM-pornóban, miniatűr Malevics-keresztrel a nyakában.

És akkor sírni kezd. Fagyos, csiszolt féldrágakő-könnyeket.

Remeg a gyomrom.

Ez azt jelenti, nyomon vagyok.

A csömörgyönyör nyomán, ami a semmivel határos, és osztódással szaporodik.

Árnyékboksz bizonytalan, elmosódott árnyakkal.

Nétán iszapbirkózás valami nevenincs és formájanincs akármivel (akárkivel?).

És így tovább. Valahol meg kell állni.

Megvakarom a szarvamat (már nem is Minótauroszt, egyszarvú vagyok), s a homlokomon fénylő csillag világításával megyek tovább toronyiránt az ürességbe, ahol még csend sincs, szemernyi sem, annyira üres, fölösleges és értelmetlen minden, minden. Sárkányok, Németország fölötti ég nélkül végképp.

Egy graffiti jut eszembe:

„Svako ima nekog koga nema.” Vagy: „Jebeš mater, ljuštiš čizmu.”

Árnyékboksz, mondom.

Berúgni, berúgni.

Aztán sírni, sírni.

Talán felüvölteni.

Talán.

Talán.

Talán.

Ugye hajlandó valaki felvenni a telefont?